

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΕΙΣ ΜΑΑΛΟΥΛΕ ΤΗΣ ΝΑΖΑΡΕΤ.

Τό Σάββατον, 23^{ην} Ἰουλίου / 5^{ην} Αὐγούστου 2017, ἐωρτάσθη μεθεορτίως ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν αὐτοῦ, (τιμώμενον καί ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου) εἰς τήν κώμην Μααλοῦλε, προάστειον τῆς Ναζαρέτ.

Ἡ ἐν λόγῳ κώμη ἦτο ζῶσα ἕως τό ἔτος 1948, ἔτος ἰδρύσεως τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ, ὁπότε οἱ Παλαιστίνιοι κάτοικοι αὐτοῦ ἐγκατέλειψαν αὐτό, παρομοίως δέ ἔπραξαν καί οἱ Ἀραβόφωνοι Ἑλληνορθόδοξοι τοῦ Πατριαρχείου, ἐγκαταλείποντες καί τόν Ἱερόν Ναόν αὐτῶν.

Τοῦτον μετὰ πάροδον πεντήκοντα περίπου ἐτῶν δι' ἀδείας τοῦ περίξ στρατοπεδεύοντος Ἰσραηλινοῦ στρατοῦ ἐζήτησε καί ἀνέκτησε τό Πατριαρχεῖον, μερίμναις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί δαπάναις τοῦ ἡγουμένου τοῦ Ὁρους Θαβώρ Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος.

Εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦτον προεξῆρξε τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, ὡς τῶν π. Συμεῶνος, π. Σεργίου καί π. Σπυρίδωνος, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ διακόνου π. Ἀναστασίου, ψαλλόντων τῶν ψαλτῶν τοῦ προσκυνήματος τῆς Ναζαρέτ καί μετέχοντος ἐκκλησιάσματος ἐκ τῆς Ναζαρέτ καί τῶν περιχώρων. Μεταξύ τῶν πιστῶν τούτων ὑπῆρχον καί ἀπόγονοι, τέκνα ἢ ἑγγονοὶ τῶν ἐκ τῆς κώμης ταύτης ἀναχωρησάντων ὀρθοδόξων ἢ τῶν κεκοιμημένων καί ἐνταῦθα ἐνταφιασμένων.

Πρός τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν Θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ἔχοντα ὡς ἔπεται:

“Καί ἀνέστη Ἡλίας προφήτης ὡς πῦρ καί ὁ λόγος αὐτοῦ ὡς λαμπάς ἐκαίετο... ἐν λόγῳ Κυρίου ἀνέσχεν οὐρανόν, κατήγαγεν οὕτως τρεῖς πῦρ. Ὡς ἐδοξάσθης, Ἡλία, ἐν τοῖς θαυμασίοις σου. Καί τίς ὅμοιός σοι καυχᾶσθαι»; (Σοφία Σειράχ 48, 1-4). [Κατόπιν παρουσιάσθη ὁ Προφήτης Ἡλίας ὅμοιος πρὸς πῦρ καί ὁ λόγος του ἦτο φλογερός ὡς ἡ λαμπάς... Διὰ τοῦ λόγου του ἔκλεισε τόν οὐρανόν ἀπὸ βροχὴν καί ταυτοχρόνως διέταξε καί κατῆλθε τρεῖς φορές πῦρ ἐξ οὐρανοῦ. Πόσον ἐδοξάσθης, ὦ Ἡλία, μέ τά θαυματουργικά σου ἔργα», λέγει ὁ Σειράχ ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τῶν προφητῶν ἡ κρηπὶς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, ἔνθα καί ὁ ἐπώνυμος αὐτοῦ Ναός, ἵνα πανηγυρικῶς τιμήσωμεν τήν ἐτήσιον μνήμην αὐτοῦ.

Οὗτος κατήγετο ἐκ Θεσβῶν τῆς Γαλααδ ἐκ τῆς γῆς Ἀράβων καί τῆς φυλῆς τοῦ Νεφθαλείμ. Εἶναι ἡ μεγαλυτέρα μορφή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ὁ ἀκραιφνής φορεὺς τῆς θρησκείας τοῦ ἠθικοῦ μονοθεϊσμοῦ. Τοῦτο μαρτυρεῖται διὰ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς του καί τῶν θαυμάτων του. Εἰς δέ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἐνεφανίσθη ὁ Ἥλιος μετὰ τοῦ Μωϋσέως, «συλλαλοῦντες μετὰ τοῦ Ἰησοῦ», (Ματθ. 17, 2-3). Ἐξ ἄλλου ὁ Ἀπόστολος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν δύναμιν τῆς προσευχῆς, ἐπικαλεῖται τό παράδειγμα τοῦ προφήτου λέγων:

«Ἥλιος ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καί προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι, καί οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτούς τρεῖς καί μῆνας ἑξ· καί πάλιν προσηύξατο, καί ὁ οὐρανὸς ὑέτόν ἔδωκε καί ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς», (Ἰακ. 5, 17-18).

Περιττόν νὰ ἐπισημάνωμεν ὅτι ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς τοῦ Ἡλιοῦ ἔχει ὡς πηγὴν αὐτῆς τὸν ἔνθεον ζῆλον τοῦ προφήτου, δηλαδή τὴν μεγάλην καί ἀκλόνητον αὐτοῦ πίστιν εἰς τὸν Θεόν. Ἡ δέ αἰφνίδιος ἐμφάνισις τοῦ προφήτου τούτου ὡς καί ὁ θάνατος αὐτοῦ, δηλώνουν τὴν ὑπέρτατον καί ἄμεσον ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι καταπατοῦν καί ἀδικοῦν τὴν ἀλήθειαν διὰ πάσης μορφῆς εἰδωλολατρείας καί τοῦ αἰσχροῦ αὐτῶν βίου, ὡς κηρύττει καί ὁ Θεὸς Παῦλος λέγων: «Ἀποκαλύπτεται γάρ ὁργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καί ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων, διότι τό γνωστόν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστὶν ἐν αὐτοῖς, ὁ γάρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφάνέρωσε», (Ρωμ. 1, 18-19).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ ἐν προκειμένῳ ἐκδηλοῦται διὰ τοῦ ὑπερβάλλοντος ζήλου τοῦ προφήτου αὐτοῦ Ἡλία, ὁ ὅποιος ὅμως ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ Θεὸς πρωτίστως καί κυρίως εἶναι φιλόανθρωπος καί μακρόθυμος, δηλαδή ἀναμένων τὴν μετάνοιαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς λέγει καί ὁ Προφήτης Ἰωήλ: «Ἐπιστράφητε πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ὑμῶν, ὅτι ἐλεήμων καί οἰκτίρμων ἐστί, μακρόθυμος καί πολυέλεος καί μετανοῶν ἐπὶ ταῖς κακίαις τῶν ἀνθρώπων» (Ἰωήλ. 2,3), τούτέστιν μεταβάλλει γνώμην εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν κακιῶν μας.

Ἑρμηνεύων τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ Θεοῦ Παύλου, ὁ Θεόδωρος Μομφουεστίας λέγει: «Καλῶς δέ εἶπεν – ὁ Παῦλος- τὴν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύπτεσθαι. Ἐν γάρ τῷ νῦν αἰῶνι καλύπτεται ἀνεξίκακοντος Θεοῦ καί μή παραχρῆμα τιμωρουμένου, ἵνα μὴ ἀποκλείσῃ τῆς μετανοίας τὸν καιρόν». Καί ἀναλυτικώτερον: Ὁρθῶς εἶπεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅτι ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ φανερώνεται εἰς τὸν κόσμον, πλὴν ὅμως ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι ἀνεξίκακος καί ἀναμένει μέχρις τῆς τελικῆς κρίσεως τὴν μετάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου, δέν προβαίνει εἰς ἄμεσον τιμωρίαν αὐτοῦ, δηλονότι τοῦ δημιουργήματός Του].

«Ὁ Ἥλιος καί ἐν ζωῇ αὐτοῦ ἐποίησε τέρατα καί ἐν τελευτῇ θαυμάσια τά ἔργα αὐτοῦ». [Ἐφ' ὅσον ἔζη ὁ Ἥλιος ὁ Θεσβίτης, ἔκαμε θαύματα καί κατὰ τὸν θάνατόν του ἐτέλεσε θαυμαστά ἔργα], λέγει ὁ Σειράχ (Σοφ. Σειράχ 48,14). Ἡ προφητικὴ φωνὴ τοῦ ἐνδόξου Ἡλία ὡς καί τά τέρατα, δηλαδή τά θαύματα, τά ὁποῖα ἐποίησε λαμβάνουν χώραν εἰς μίαν ἐποχὴν ὅπου ὁ λαὸς τοῦ καί ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ, ἐμαστιζέτο ἀπὸ τὴν διαφθοράν ἀφ' ἑνός καί ἀπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ ἀφ' ἑτέρου. Τοῦτο μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ βιβλίου τῶν Βασιλειῶν, ἔνθα ἀναγιγνώσκομεν: «Καί ἰδοὺ πρὸς αὐτόν φωνή καί εἶπε· τί σὺ ἐνταῦθα Ἡλιοῦ; Καί ὁ Ἥλιος ἀπαντᾷ : Μέγας ζῆλος κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου χάριν τοῦ Κυρίου Παντοκράτορος, διότι ὁ λαὸς σου ἐγκατέλιπον τὸν Νόμον / τὴν Διαθήκην Σου, τά

θυσιαστήριά Σου κατέστρεψαν, τούς προφήτας σου ἐφόνευσαν διὰ ρομφαίας, ἐγὼ ἔμεινα μόνος [μονώτατος] καὶ οὐδεὶς ἄλλος. Ζητοῦσι δέ νά λάβωσιν καί τήν δικήν μου ζωήν», (Γ΄ Βασιλειῶν 19, 13-14). Εὐθύς αὐτόν ἐλέγχει ὁ Κύριος λέγων: Οὐ γάρ σύ μόνος εἶ, ὁ μή προσκυνήσας τῷ Βάαλ. Κατέλειπον ἐμαυτῷ ἐπτὰ χιλιάδας ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι δέν προσεκύνησαν τόν Βάαλ, (Γ΄ Βασιλ. 19,18).

Ἡ προφητική καί κριτική φωνή τοῦ σήμερα τιμωμένου ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, δηλονότι τοῦ Ἡλίου, δέν ἀφορᾷ εἰς τήν κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς του μόνον, ἀλλά καί εἰς τήν σύγχρονον ἡμῶν ἐποχήν καί τήν ἠθικήν παρακμήν καί διαστροφήν τῶν θρησκευτικῶν ἀξιῶν γενικώτερον καί τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως, εἰδικώτερον.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, ὁ λόγος τοῦ ἀγίου προφήτου ἡμῶν Ἡλίου καταγγέλλει τήν ἀδικίαν καί τήν εἰδωλολατρίαν τῶν παθῶν καί τῶν ψευδωνύμων θεῶν. Καταγγέλλει τήν ἀσέβειαν πρός τόν θεόν τῆς ἀγάπης τῆς δικαιοσύνης καί τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας. Καταγγέλλει τήν ἀνομίαν καί τήν ἀποστασίαν. Ταυτοχρόνως δέ – ὁ Πρόφητης Ἡλίας- κηρύττει καί ὁμολογεῖ ὅτι ζῇ καί δέν εἶναι ἀπών ὁ θεός τοῦ Ἀβραάμ καί Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, δεόμενος καί λέγων: «Ἐπάκουσόν μου, Κύριε, ἐπάκουσόν μου ἐν πυρί, καί γνώτω ὁ λαός οὗτος, ὅτι σύ εἶ Κύριος ὁ θεός καί σύ ἔστρεψας τήν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου ὀπίσω». (Γ΄ Βασιλειῶν 18, 37), δηλαδή ὅτι Σύ Κύριε εἶσαι ὁ πραγματικός θεός, ὁ ὁποῖος δύνασαι νά στρέψῃς τήν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου καί πάλιν, ἵνα ἀκολουθῇ Σε.

Ἡ προσευχή τοῦ Ἡλίου εἰσηκούσθη καί Κύριος ὁ θεός ἔστειλε πῦρ / φωτιά ἐξ οὐρανοῦ καί κατέκαυσε τό θυσιαστήριον τοῦ ψευδοῦς θεοῦ Βάαλ. Ἡμεῖς μέ τοιαύτην πίστιν καί θερμότητα καλούμεθα νά προσευχώμεθα καί νά δεώμεθα τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ταῖς πρεσβεΐαις τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου Μαρίας καί ταῖς ἱκεσίαις τοῦ ἀγίου ἐνδόξου Προφήτου ἡμῶν Ἡλία. Ἀμήν ἔτη πολλά”.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε κέρασμα εἰς τόν ὑπαίθριον χῶρον ὑπό τήν σκιάν τῶν πεύκων, τήν μεσημβρίαν δέ τράπεζα, τήν ὁποίαν παρέθεσεν εἰς τόν Μακαριώτατον καί ἄλλους ὁ Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

<http://youtu.be/R0Whar3q4NU>

ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]